

Віталій Король потребує допомоги

До голови дорожнього комітету профспілки залізниці Андрія Сенишина з проханням допомогти оплатити навчання звернувся вісімнадцятирічний Віталій Король, студент третього курсу Львівського технікуму залізничного транспорту. Остеронь цього не залишився благодійний фонд "Спілчани", тому його голова Микола Сернецький особисто зустрівся з Віталієм, аби докладніше ознайомитися із ситуацією, у якій опинився хлопець, і за можливості допомогти йому.

Віталій розповів, що вступив до залізничного технікуму на комерційну форму навчання, тоді ще жила його мама, яка й оплачувала навчання. Наприкінці минулого року мати Віталія, якій у жовтні виповнилося 40 років, раптово померла. Віталій, його 16-річна сестра та 14-річний брат стали круглими сиротами. Їхній батько, який працював у Ковельській дистанції колії, від нещасного випадку на роботі помер у 29-річному віці ще у 1998 році, коли найстаршому Віталію було 4 роки, сестрі – трохи більше 2-х років, а молодшому братові – усього 8 місяців. Хоч як важко було матері, та вона все ж спромоглася, щоб її Віталію здобував залізничну професію у Львові, нехай навіть на комерційній формі навчання. Тож коли

хлопець вступив до технікуму на спеціальність "Організація перевезень і управління на залізничному транспорті", навчання оплачувала його мати, і саме у ньому вона бачила свою опору і помічника в недалекому майбутньому. Та доля розпорядилася по-іншому – тепер Віталію повинен сам про все подбати. Над неповнолітніми сестрою і

братом їхня бабуся оформила опікунство, а Віталій продовжує наполегливо здобувати професію залізничника і сподівається, що згодом працюватиме на залізниці, наприклад, неподалік рідного села Хотятів, що на Волині.

Заступник директора технікуму з питань гуманітарної освіти та виховання Зоряна Данилик розповіла, що Віталій – старанний студент, гарно навчається, спокійний за вдачею, дуже працюючий та акуратний.

– Оскільки Віталій повнолітній, то ніякими пільгами від держави не користується, – пояснила Зоряна Зенонівна. – Перевести на державну форму навчання не можемо, бо нема вільних місць. Якщо ж тільки з'явиться можливість, то обов'язково допоможемо вирішити це питання на його користь. Нещодавно нам вдалося перевести на державну форму навчання одного студента-сироту другого курсу. На даний момент Віталію необхідно заплатити за пірроку навчання, а далі побачимо. Звичайно, ми збиратимемо в технікумі кошти, чим зможемо, допоможемо хлопцеві.

Віталій розповів, що старається на вихідні, щоправда, не кожні, їздити додому, щоб допомогти бабусі по господарству. А господарка в родині немаленька – 2 гектари землі, корова, кінь, свині... Із 14 років хлопець трудиться у приватного фермера – працює на тракторі, обробляючи землю, тож гроші

заробляти навчився. Частиною зароблених коштів розпоряджається сам – купляє продукти, одяг, адже мешкає у гуртожитку, за який також потрібно заплатити.

– Розкажи нам про своїх сестру і брата.
– Сестра навчається в училищі у Володимирі-Волинському на кравця-вишивальницю, це дасть їй можливість згодом працювати на швейній фабриці, молодший брат – восьмикласник, закінчив художню школу, хоче навчатися в художньому коледжі і таки мріє вчитися далі.

Віталій Король сподівається, що добрі люди допоможуть йому з коштами, аби закінчити навчання у технікумі. Він щиро вірить, що закінчена залізнична освіта дасть йому можливість працевлаштування на залізниці. Тоді він зможе і допомагати бабусі по господарству, і підтримати молодших сестру і брата.

Усіх, хто не байдужий до долі Віталія Короля і має можливість допомогти, запрошуємо долучитися до благодійної справи.

Його сестрі і брату можна допомогти речами, вони ніколи не бувають зайвими. Одяг і взуття можна приносити до благодійного фонду "Спілчани".

Для оперативнішого спілкування надаємо контактні телефони Віталія Короля – 097-762-15-14 та благодійного фонду "Спілчани" – 226-17-66.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА

Піст повинен стати святом душі

Воскресіння Господнє серед усіх християнських свят – найвеличніше: в ньому смисл людського життя, яке ніколи не завершується, а переходить в інший вимір – у вічність. Щоб відчутти справжню радість цього свята, християнин повинен достойно пройти Великий піст, аби після його завершення відчуття гармонію душі і тіла. Власне про це у перший тиждень Великого посту розмовляємо із протоієреєм церкви св. вмч. Георгія Переможця (поблизу приміського залізничного вокзалу у Львові) отцем Стефаном Сороківським.

– Упродовж року маємо три пости – Різдвяний, Петропавлівський, Великий, а також одноденні – Воздвиження Чесного Хреста та Одсікновення глави Іоана Хрестителя. Найвідповідальнішим є Великий піст, що передує Воскресінню Господньому, – розповідає отець Стефан. – Чомусь, особливо на Галичині, люди бояться посту, мовляв, цього не можна, того не можна... Посту не потрібно боятися, у цей час має бути відчуття радості, полегшення для душі. Християни на сході України радіють настанню посту і навіть один із одним вітаються: "З початком посту!" Піст – не покарання, це – свято душі. З початком посту ми починаємо готуватися до радісного свята – Воскресіння Господнього. Не було б Воскресіння, не було б і християнської релігії. У багатьох християн піст швидше асоціюється лише із невживанням м'яса, що є помилковим. Має бути утримання від того, що приносить насолоду і розкіш для нашого тіла.

– Серед людей побутує думка: якщо ходиш до церкви, значить, віриш у Бога, не ходиш – не віриш у Бога. Що означає вірити в Бога?

– По-моєму, вірити в Бога – це не робити зла, не говорити неправду чи жити по неправді. Так, зараз багато людей ходить до церкви, та чи вірять?! Більшість з них, на жаль, живуть не по правді.

– Минулого понеділка розпочався Великий піст. Що означає для християнина вступ у Великий піст?

– За православним обрядом увечері в неділю перед початком посту, яку ще називають Сиропусною неділею, а це було 26 лютого, потрібно було піти до церкви і попросили прощення в Господа за свої прогрішення, потому просити вибачення один перед одним – дружині перед чоловіком, чоловікові перед дружиною, дітям перед батьками, співробітникам одному перед одним... І гідно витримати цей піст, тобто обмежити життєві насолоди, які хочемо собі принести. Тому кожному потрібно визначити для себе посильну відмову від чогось конкретно і цього дотримуватися. Якщо ж людина хвора, то церква таких людей навіть благословляє споживати м'ясо і молочні продукти. А тим, хто в пості не вживає м'яса, я радив би їсти щось солодке – варення, повидла, що поповнило

б калорії для організму, дало б людині енергію. Навіть чоловіки, коли починають їсти щось солодке, покидають курити.

– А як бути тим людям, які працюють на відповідальних ділянках роботи, наприклад, залізничникам, робота яких пов'язана з рухом поїздів, де необхідна уважність, зосередженість, які в пості постановили для себе не вживати м'яса?

– Людина повинна сама відчувати, чи зможе нормально працювати без вживання м'яса. Якщо ж машиніст веде потяг, і саме він відповідає за життя пасажирів, тож повинен без пригод доставити пасажирів до пункту призначення. Думати про те, що може зробити для людей корисного, а не думати, чи можна їсти м'ясо, чи не можна? Якоюсь жінка мені сказала, що постить по п'ятницях – нічого не їсть. Питаю її: "А воду п'єте?" Вона відповідає: "Ні". А це гріх не пити воду, людина ж на 70% складається з води, і зневоднення може зашкодити здоров'ю. Я сказав жінці, що таке знування над організмом, самобичування є гріхом, від цього можна захворіти, а причину виникнення хвороби інколи важко визначити. Людина має відчувати, що їй під силу, а що не під силу, і не брати на себе нездійсненне, щоб піст не перетворився на знування та насильство над собою.

У Галичині побутує думка, що не їсти м'ясо – це в пості найголовніше, а зраджувати в подружньому житті одне одному – це нормально. Душа потребує найперше сповіді, молитви. Щира молитва

може бути швидше почута Богом, ніж сто раз прочитана "Отче наш" чи інші молитви. Коли людина відчує, що її молитва почута, на душі буде легко і приємно.

– А як потрібно сповідатися?

– У православній церкві до сповіді – особливий підхід. Сповіді і причастю передує триденний піст, подружжя повинно у ці дні утриматися від інтимних стосунків. Під час посту також треба обмежувати себе в цьому. А загалом все залежить від людського організму.

– А якщо на час Великого посту випадає день народження чи ще якісь урочисті події, як повинен себе поводити християнин?

– Для християнина іменини – день Ангела – є важливішими від дня народження. Мій день народження переважно завжди випадає на Великий піст, і я нікому не говорю про це, не хочу, щоб мене вітали. Будь-яке привітання, застілля – це вже інші думки, якісь жарти, спокуси... Справляю його в церкві в службі Божій.

– А якщо хтось завітав у гості, чи людина потрапила на якесь святкування, як бути у цих ситуаціях під час посту?

– Треба подорожньому, який до тебе завітав, дати те, що він хоче, тобто вчинити по-християнськи. Якщо гість хоче м'яса, то хай їсть м'ясо, а не хоче, якщо він християнин – то й не їстиме. Чомусь правдиві мусульмани, потрапляючи в християнський осередок, не споживають свинину, не п'ють алкоголь, бо це не по їхній вірі. Чому вони можуть дотриму-

ватися своїх переконань, а ми що – не можемо відмовитися від таких спокус? Звичайно, можемо. Для мусульманина це – можливо, а для нас непосильно? Від вживання алкоголю взагалі потрібно утримуватися, бо він сприяє непристойним думкам, розпусти, гріху.

– Окрім щирої молитви і сповіді, важливим атрибутом Великого посту є поклони...

– Поклони обов'язково потрібно бити не лише в церкві, але й вдома при ранішніх і вечірніх молитвах. Щоправда, за православними законами поклони не б'ють в недільний день, у період від Пасхи до Вознесіння Господнього і в період від Різдва Христового до Богоявлення. Хоча у нас, на Галичині, християни поклони б'ють і в неділю, якщо християни вважають, що це на славу Божу, то хай так і буде. Загалом же у пості важливо, щоб християнин працював над собою, а молитва – це є праця. Навіть три поклони, які ми вдаємо до підлоги перед молитвою і після неї, це – теж праця.

– Які відчуття мав би пережити християнин, достойно пройшовши Великий піст?

– Якщо людина гідно пройшла всі обмеження, які собі постановила заради Господа, щиро молилася, то з настанням Воскресіння Господнього, яке є смислом християнської релігії, відчуватиме світлу радість і полегшення душі, а значить – і полегшення тіла. Відчуватиме гармонію душі і тіла.

Розмовляла
Оксана ПОДОЛЬСЬКА

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської залізниці та дорпрофсож
Ресстраційне свідоцтво
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАЩАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Кореспонденти:
Орися ТЕСЛЮК.....226-32-03
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Дмитро ПЕЛИХ.....226-36-23
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Богдан ЮРОЧКО.....226-59-27
Коректор Андрій КОСЮРА.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80

Львівський
ЗАЛІЗНИЧНИК

Адреса редакції: 79000
м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua
ГС ДТГО "Львівська залізниця"
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ "Експрес-Банк"

Індекс газети 30223.
Виходить щоп'ятниці.
Тираж 38 678.
Замовлення 360.
Зверстано у комп'ютерному центрі редакції газети "Львівський залізничник".
Комп'ютерна верстка
Антоня БЕЛЛЯРОВА 226-38-15.
Склад редакційної колегії:
Ігор Паращак, Андрій Везденко, Орися Теслюк, Галина Квас, Олександр Гершуненко.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.
Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. При цитуванні посилання на газету "Львівський залізничник" обов'язкове.
Газету віддруковано у "Видавничому Домі "Високий Замок".